

[1]

TRASNSLATION OF

THE REVOLUTION'S PROMISE

IN MODERN GREEK

By the HELLENIC THEATRE AND EDUCATION NETWORK (TENet-GR)

Translation: Jenny Karaviti with Ioanna Lioutsia

Editing: Aleka Plakonouri

[2]

14 November 2023

Η ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

ARTISTS ON THE FRONTLINE
info@artistsonthefrontline.com trp@
www.artistsonthefrontline.com

THE FREEDOM THEATRE
thefreedomtheatre.org
www.thefreedomtheatre.org

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΠΟΣΧΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Γράφει η Ζώη Λάφερτι

Από τις διηγήσεις των: Ahmed Tobasi, Ali Abu Yaseen, Arna Mer Khamis, Dareen Tatour, Juliano Mer Khamis, Loai Tafesh, Mariam Abukhaled, Mohammad Al Azza, Mohammed Bakri, Mohammed Saba'aneh, Omar Barghouti, Rania Elias, Suhail Houry, Yousef Swaitat, Zakaria Zubeidi.

Έρευνα από τους: Ahmed Tobasi, Alia Al Rosan, Mustafa Sheta, Zoe Lafferty

Για προβολή ή ανάγνωση...

Το κείμενο αποτελείται από μαρτυρίες Παλαιστίνιων καλλιτεχνών, καθώς και από υλικό διαθέσιμο στο διαδίκτυο.

Τα πρόσωπα έδωσαν συνεντεύξεις το καθένα ξεχωριστά, χωρίς να γνωρίζουν ποιος άλλος έδινε συνέντευξη. Η οπτική γωνία, οι σκέψεις και οι ιδέες κάθε συνεντευξιαζομένου ανήκουν αποκλειστικά στον ίδιο.

Περαιτέρω σημειώσεις για τους ερμηνευτές. Δεν χρειάζεται να γνωστοποιηθούν στο κοινό...

Οι διευκρινίσεις, συμπεριλαμβανομένων των ονομάτων, των ημερομηνιών και των τόπων, είναι σε παρένθεση () και πρέπει να εκφωνούνται ως μέρος του διαλόγου.

Οι σκηνικές οδηγίες είναι με *έντονους πλάγιους χαρακτήρες*.

ΤΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΜΕ ΕΝΤΟΝΑ ΚΕΦΑΛΑΙΑ ΓΡΑΜΜΑΤΑ (π.χ. τίτλοι σκηνών, ονόματα προσώπων, τοποθεσίες, ημερομηνίες κ.λπ.) πρέπει να προβάλλονται, όπως και ο επίλογος.

Τα χρηματικά ποσά που αναφέρονται είναι σε δολάρια, για λόγους απλούστευσης.

Συχνά το «48» ή «Ιστορική Παλαιστίνη» χρησιμοποιούνται από τους Παλαιστίνιους για να αναφερθούν στο Ισραήλ.

Η *Ιστορία του FREEDOM THEATRE* λέγεται σε τέσσερα μέρη. Τα πρόσωπα αφηγούνται την ίδια ιστορία, αλλά καθένα από τη δική του οπτική γωνία.

Η ενότητα «Φυλακές μέσα στις Φυλακές» αποτελείται από τέσσερις διακριτές ιστορίες, οι οποίες λέγονται ταυτόχρονα.

Όλες οι άλλες σκηνές και ιστορίες είναι αυτόνομες.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ: Τα πνευματικά δικαιώματα του κειμένου και των μονολόγων του Revolution's Promise ανήκουν στο Freedom Theatre και στους Artists on the Frontline. Τα κείμενα είναι διαθέσιμα για δημόσιες αναγνώσεις και παραστάσεις σε όλους όσοι συμμερίζονται τις αξίες μας και έχουν λάβει γραπτή επιβεβαίωση (παρακαλούμε στείλτε

email στη διεύθυνση info@artistsonthefrontlien.com). Ζητάμε οι εκδηλώσεις και οι αναγνώσεις να είναι δωρεάν για το κοινό ή, αν υπάρχει χρέωση, τα χρήματα να δίνονται στο πρόγραμμα Artist Resistance Programme. Εάν αυτό δεν είναι εφικτό, παρακαλούμε επικοινωνήστε μαζί μας και θα χαρούμε να συζητήσουμε μαζί σας τι θα μπορούσε να γίνει.

ΦΩΝΕΣ

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΑΡΝΑ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΑΚΤΙΒΙΣΤΡΙΑ & ΔΑΣΚΑΛΑ

ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΑΧΜΕΝΤ ΤΟΜΠΑΣΙ

ΝΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΓΙΟΥΣΕΦ ΣΟΥΕΙΤΤΑΤ ΝΕΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

ΤΟΥ ΠΕΤΡΙΝΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΜΠΑΚΡΙ

ΗΘΟΠΟΙΟΣ & ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΖΑΚΑΡΙΑ ΖΟΥΜΠΕΪΝΤΙ

ΕΝΟΠΛΟΣ ΜΑΧΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΡΑΝΙΑ ΗΛΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΓΙΑΜΠΟΥΣ

[5]

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΑΛ ΑΖΖΑ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΛΑΤΖΙ

ΜΑΡΓΙΑΜ ΑΜΠΟΥΧΑΛΕΝΤ
ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ
FREEDOM THEATRE

ΣΟΥΧΕΪΛ ΧΟΥΡΙ
ΜΟΥΣΙΚΟΣ & ΣΥΝΘΕΤΗΣ
ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΕΘΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΝΤΑΡΙΝ ΤΑΤΟΥΡ
ΠΟΙΗΤΡΙΑ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ &
ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΛΟΑΪ ΤΑΦΕΣ
ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ & ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΣ
ΙΔΡΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ ΛΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΝΑΞ

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΣΑΜΠΑΝΕ
ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΣ

ΑΛΙ ΑΜΠΟΥ ΓΙΑΣΙΝ
ΗΘΟΠΟΙΟΣ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ & ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ,
ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΛ ΜΙΣΑΑΛ

ΟΜΑΡ ΜΠΑΡΓΟΥΤΙ
ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΗΣ ΚΙΝΗΣΗΣ ΜΠΟΪΚΟΤΑΖ, ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ, ΚΥΡΩΣΕΙΣ (B.D.S.)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ
ΤΟΥ FREEDOM THEATRE
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΣ ΤΖΕΝΙΝ
1929-1995

Ο Τζουλιάνο ανεβαίνει στη σκηνή...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Είμαι ο Τζουλιάνο Μερ Χαμής.

Είμαι ηθοποιός, αρκετά επιτυχημένος. Επιτυχημένος, όχι καλός. Το αν είμαι καλός, εσείς θα το κρίνετε. Επιτυχημένος, με βάση τις αποδοχές μου τουλάχιστον.

Η μητέρα μου ήταν Ισραηλινή και ο πατέρας μου Παλαιστίνιος. Οπότε δοκίμασα και τις δύο πλευρές... Κατατάχθηκα στους αλεξιπτωτιστές του Ισραήλ και έπειτα από τρία χρόνια προσπάθησα να ενταχθώ στην Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Στη συνέχεια έζησα δύο χρόνια στις Φιλιππίνες, στη ζούγκλα, με μαγικάμανιτάρια... **Δείχνει με χειρονομίες ότι το κεφάλι του εκρήγνυται...** και έχασα όλες τις ταυτότητές μου. Επέστρεψα και είπα «Εντάξει, έχεις ένα χάρισμα. Δεν είσαι μόνο συνειδητά χωρίς εθνική ταυτότητα, αλλά είσαι και διχασμένος μέσα σου. Αξιοποίησέ το».

Τώρα ζω προσπαθώντας να εφαρμόσω αυτά που σκέφτομαι, στο σώμα μου, στις πράξεις μου, στην καθημερινή μου ζωή.

Αλλά για να για να σας πω την ιστορία μου, πρέπει ν' αρχίσω από τη μητέρα μου.

Η Άρνα μπαίνει στη σκηνή...

ΑΡΝΑ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΑΚΤΙΒΙΣΤΡΙΑ & ΔΑΣΚΑΛΑ

ΜΗΤΕΡΑ ΤΟΥ ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΑΡΝΑ: Γεννήθηκα (το 1929) σε μια μικρή κοινότητα στην Παλαιστίνη. Αυτοί οι βραχώδεις αλλά πράσινοι λόφοι ανάμεσα στη Θάλασσα της Γαλιλαίας και στα σύνορα με τον Λίβανο βρίσκονταν εκείνη την εποχή υπό Βρετανική Εντολή.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Το 1948 η μητέρα μου κατατάχθηκε στις ειδικές δυνάμεις και πολέμησε για την εγκαθίδρυση του κράτους του Ισραήλ, εκδιώκοντας τους Παλαιστίνιους από τη γη τους.

Όταν συνειδητοποίησε ότι όσα της είχαν πει ήταν ένα μεγάλο ψέμα –χρησιμοποιώ τα λόγια της– ότι συμμετείχε στην εθνοκάθαρση της Παλαιστίνης, αποφάσισε να φύγει από τον ισραηλινό στρατό.

ΑΡΝΑ: Η γη, η πηγή βιοπορισμού και το θεμέλιο ενός ολόκληρου (παλαιστινιακού) πολιτισμού, πέρασε σε άλλα χέρια με καθαρή ληστεία ή με αναγκαστικό εκτοπισμό. Αυτό άφησε μια βαθιά πληγή στην ψυχή μου. Ενώ το ένα μου μισό είναι άθικτο, το άλλο μισό φέρει τον τρομερό πόνο αυτής της πραγματικότητας.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Εντάχθηκε στο κομμουνιστικό κόμμα. Εκεί γνωρίζει τον πατέρα μου, τον Σαλίμπα, έναν χριστιανό Παλαιστίνιο από τη Ναζαρέτ. Είναι όμορφος, είναι όμορφη, ερωτεύτηκαν. Παντρεύονται κι αποκτούν τρεις γιους. Τεράστιο σκάνδαλο.

Η μητέρα μου, όπως ήταν αναμενόμενο, γίνεται ακτιβίστρια για την απελευθέρωση της Παλαιστίνης. Γίνεται αντισιωνίστρια. Αλλά ας ξεκαθαρίσουμε τα πράγματα, γιατί ο κόσμος όταν το ακούει αυτό ανησυχεί. Το να είσαι αντισιωνιστής δεν σημαίνει ότι είσαι αντιεβραίος.

ΑΡΝΑ: Σε αυτή τη γη σπάρθηκαν οι σπόροι του ρατσισμού και της δυστυχίας, των πολέμων, του θανάτου και του πόνου. Ένα έθνος ολόκληρο (το παλαιστινιακό) στέκεται μπροστά μας χωρίς ανθρώπινα δικαιώματα. Εδώ τα παιδιά μεγαλώνουν βλέποντας στρατιώτες, πέτρες και όπλα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Η μητέρα μου μορφώνεται και γίνεται θεραπεύτρια μέσω των τεχνών, αλλά της απαγορεύουν να διδάξει σε ισραηλινά σχολεία, επειδή είναι παντρεμένη με κομμουνιστή, Άραβα, χριστιανό, Παλαιστίνιο. Τα πράγματα ήταν δύσκολα και δούλεψε παράνομα ως εργάτρια, ακόμη και στην οικοδομή.

Στη συνέχεια, τη δεκαετία του '80, στις αρχές της 1ης Ιντιφάντα, πήρε τις τέχνες της και πήγε στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν.

Ο Άχμετ μπαίνει στη σκηνή...

ΑΧΜΕΤ ΤΟΜΠΑΣΙ

ΝΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΟΜΠΑΣΙ: Γεννήθηκα στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν. Τη γιαγιά μου την έδιωξαν από το χωριό της το 1948 και ανήκε στην πρώτη γενιά που κατέφυγε εδώ. Πάντα υπήρχαν Ισραηλινοί στρατιώτες, καταζητούμενοι, επιθέσεις, μάρτυρες, τανκς, στρατός και πυροβολισμοί. Δεν έχουμε ούτε πολύ φαγητό ούτε πολύ ηλεκτρικό ρεύμα και ζούμε σε πολύ απλά σπίτια, αλλά σαν παιδί που μεγάλωνα, εμείς διασκεδάσαμε.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Η μητέρα μου εμφανίστηκε ξαφνικά στους δρόμους (του καταυλισμού). Κρατάει χαρτιά και μπογιές. Είναι μια ξυπόλητη ξανθιά που φοράει ένα φαρδύ λευκό φόρεμα σαν νυχτικό ψυχιατρείου.

ΤΟΜΠΑΣΙ: Ήμουν πολύ μικρός όταν είδα αυτή την ηλικιωμένη κυρία με την παλαιστινιακή μαντίλα, και γύρω της παιδιά σε μια σειρά που είχε τουλάχιστον 50 μέτρα μήκος, να κάθονται στο πάτωμα και να ασχολούνται με την τέχνη, να κάνουν σκίτσα και να ζωγραφίζουν.

ΑΡΝΑ: Ξετυλίξαμε τα χαρτιά, μοιράσαμε χρώματα και πινέλα, και εκατοντάδες παιδιά γελούσαν και φώναζαν καθώς ζωγράφιζαν τις σκέψεις τους και τα όνειρά τους, τον θυμό τους και τις ελπίδες τους σε όλα τα χρώματα του ουράνιου τόξου.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Σιγά σιγά, μέρα με την ημέρα, ο κόσμος αρχίζει να την εμπιστεύεται και να την καλούν για καφέ.

ΑΡΝΑ: Δημιουργήσαμε ένα δίκτυο από κοινοτικές στέγες για παιδιά. Είχε βιβλιοθήκη, παιχνίδια, χορωδία και ένα κέντρο ανθρωπίνων δικαιωμάτων για νεαρούς κρατούμενους.

ΤΟΜΠΑΣΙ: Άρχισα να πηγαίνω κι εγώ στις κοινοτικές στέγες για παιδιά. Τα περισσότερα παιδιά του καταυλισμού πήγαιναν.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Ξέρετε, επειδή (κατά τη διάρκεια της 1ης Ιντιφάντα) το επίσημο εκπαιδευτικό σύστημα κατέρρευσε... οι δάσκαλοι μπήκαν φυλακή... τα σχολεία έκλεισαν...

ΑΡΝΑ: Αυτά τα παιδιά πήραν μέρος σε έναν αγώνα για απελευθέρωση, με μια πέτρα και ένα φλεγόμενο λάστιχο. Φώναζαν με πάθος για ελευθερία, για το τέλος της καταπίεσης και του εξευτελισμού, για την ελπίδα μιας καλύτερης ζωής, την ελπίδα της Ιντιφάντα. Εδώ συναντήθηκαν οι δρόμοι μας.

Ο Γιούσεφ μπαίνει στη σκηνή...

ΓΙΟΥΣΕΦ ΣΟΥΕΪΤΤΑΤ

ΝΕΟΣ ΗΘΟΠΙΟΣ

ΤΟ ΠΕΤΡΙΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΓΙΟΥΣΕΦ: Συνάντησα την Άρνα στον δρόμο. Ήθελα να καταλάβω γιατί είχε έρθει. Εμείς παίζαμε ήδη θεατρικά παιχνίδια, αλλά όχι σοβαρά πράγματα. Δεν υπήρχε κάποιος να μας καθοδηγήσει.

Τότε ήρθε ο γιος της Άρνα, ο Τζουλιάνο.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: (Η μητέρα μου) πήρε το βραβείο Right Livelihood Award. Με τα χρήματα του βραβείου έχτισε ένα μικρό θέατρο στη μέση του προσφυγικού καταυλισμού, το *Πέτρινο Θέατρο*. Ως ηθοποιός ανέλαβα τις θεατρικές δραστηριότητες.

ΓΙΟΥΣΕΦ: Ο Τζουλιάνο με δίδαξε πολλά. Πράγματα που θα μπορούσα να αξιοποιήσω στο μέλλον.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Κατάφερα να συγκεντρώσω μια ωραία ομάδα νέων και ανεβάσαμε μια πολύ καλή παράσταση.

ΤΟΜΠΑΣΙ: *Το Φαναράκι* ήταν η πρώτη παράσταση που είδα στη ζωή μου. Είχε φώτα, κοστούμια, σκηνικά... δεν πίστευα στα μάτια μου...

ΓΙΟΥΣΕΦ: Έπαιζα έναν υπουργό που προσπάθησε να κλέψει τον ήλιο από τη Βασίλισσα...

ΤΟΜΠΑΣΙ: Η ιστορία είναι του συγγραφέα Γασσάν Καναφάνι, που την είχε κάνει δώρο στην ανιψιά του. Όταν οι Ισραηλινοί ανατίναξαν το αυτοκίνητο που σκότωσε τον Γασσάν, η ανιψιά του πέθανε κι αυτή μαζί του.

ΓΙΟΥΣΕΦ: Έμαθα ότι με το θέατρο μπορούσα να αντισταθώ στην ισραηλινή κατοχή. Να πω στον κόσμο τι αισθάνομαι. Τι θέλω και τι δεν θέλω. Αν αγαπώ τη ζωή ή όχι.

ΑΡΝΑ: Το έργο μας δεν ήταν ποτέ εύκολο. Δεν ήταν στρωμένο με τριαντάφυλλα, αλλά ναρκοθετημένο με σφαίρες και στρατιώτες, ανήσυχες μάνες και τρομαγμένα παιδιά, που οι πληγές τους δεν έχουν επούλωθεί ακόμα.

ΓΙΟΥΣΕΦ: Δεν λέω υπερβολές, ο Τζουλιάνο είναι για μένα σαν αδελφός, και την Άρνα την αγαπώ σαν μάνα μου... ακόμη περισσότερο.

ΑΡΝΑ: Έρθα σ' αυτά τα παιδιά με το βάρος του παρελθόντος μου, με το ραγισμένο μου μισό. Προσπάθησα να διαρρήξω το πέπλο της υποκρισίας και του εγκλήματος, που τα αφήνει πληγωμένα στο πεδίο της μάχης χωρίς πρώτες βοήθειες.

Δεν θα σταματήσουμε τον αγώνα μας για χάρη αυτών των παιδιών και όλων των άλλων, μέχρι η ειρήνη και η ελευθερία να ξεχυθούν από τα όνειρά τους και να γίνουν πραγματικότητα.

Η ΑΡΝΑ αποχωρεί από τη σκηνή...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Στα μέσα της δεκαετίας του '90, μετά τον θάνατο της μητέρας μου από καρκίνο, το θέατρο έκλεισε και για πέντε χρόνια δεν επέστρεψα στην Τζενίν.

Οι Τζουλιάνο, Τομπάσι & Γιούσεφ βγαίνουν από τη σκηνή...

ΟΝΕΙΡΑ

ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΗ ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΗ

Ο Μπάκρι ανεβαίνει στη σκηνή...

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΜΠΑΚΡΙ

ΗΘΟΠΙΟΣ & ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ ΤΟΥ ΝΤΟΚΙΜΑΝΤΕΡ ΤΖΕΝΙΝ ΤΖΕΝΙΝ

ΜΠΑΚΡΙ: Μεγάλωσα με τις αξίες της απελευθέρωσης, ότι όλοι πρέπει να είμαστε επαναστάτες. Μέχρι δεκαπέντε χρονών ονειρευόμουν ότι πάω στον Λίβανο με τα πόδια, για να γίνω μαχητής. Προτού φτάσω, μες στην ερημιά, θα μου έκανε επίθεση μια τίγρη, θα τη σκότωνα, θα την έσερνα πίσω μου και θα συνέχιζα τον δρόμο μου. Αυτή η τίγρη θα ήταν το εισιτήριό μου για να ενταχθώ στον Οργάνωση για την Απελευθέρωση της Παλαιστίνης και θα γινόμουν ήρωας. «Τι άλλο θέλετε; Σκότωσα μια τίγρη!»

Και πράγματι πήρα τον δρόμο για τον Λίβανο, με σκοπό να σκοτώσω την τίγρη. Αλλά στον δρόμο για να γίνω επαναστάτης, καθώς έπεφτε η νύχτα και επικρατούσε το σκοτάδι, φοβήθηκα. Έβλεπα με τη φαντασία μου πού κρύβονταν τα τέρατα και οι ύαινες. Έτσι αποφάσισα να γυρίσω πίσω.

Ήταν όνειρα, όνειρα ενός παιδιού που ήθελε να γίνει επαναστάτης, αλλά δεν είχε το θάρρος να σκοτώσει μια τίγρη, κι έτσι έμειναν όνειρα.

Αλλά είχα εμμονή. Ίσως αυτός να ήταν και ο λόγος που ασχολήθηκα με τον κινηματογράφο και με το θέατρο. Επειδή η δυνατότητα να πραγματοποιηθούν τα όνειρα της απελευθέρωσης υπάρχει όχι μέσω του ένοπλου αγώνα αλλά μέσω του πολιτισμού.

Ήμουν ηθοποιός και έπαιζα σε ένα έργο στη Ναζαρέτ, όταν έφτασαν τα νέα ότι γινόταν σφαγή στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν. Ακούσαμε τους βομβαρδισμούς, οπότε αποφασίσαμε να σταματήσουμε την παράσταση.

Πήγα με τη Βαλεντίνα, τη συνάδελφό μου, στη διαδήλωση.

Στη διαδήλωση ένας ηλικιωμένος Ισραηλινός με στρατιωτική στολή, με άγριο βλέμμα, έβγαλε ένα αυτόματο κι άρχισε να μας πυροβολεί. Μια σφαίρα βρήκε τη Βαλεντίνα στο χέρι.

Ήταν η πρώτη φορά στη ζωή μου που βρέθηκα σε τέτοια σκηνή. Πρώτη φορά είδα τόσο πολύ αίμα.

Και άρχισα να σκέφτομαι, αν αυτοί οι στρατιώτες μάς αντιμετώπισαν με τόσο μίσος την ώρα που διαμαρτυρόμασταν ειρηνικά, τι θα έκανε ο Ισραηλινός στρατός στη Τζενίν, που θα συναντήσει σθεναρή αντίσταση;

Νοίκιασα ένα τζιπ, μια κάμερα και μια συσκευή ήχου.

Διεισδύω μέσα από τα βουνά, μια κλειστή στρατιωτική ζώνη. Πέρασαν οι αυτοκινητοπομπές του Ισραηλινού στρατού κι εμείς προχωρήσαμε μέχρι που φτάσαμε στην Τζενίν.

Όταν είδα την κατάσταση εκεί και σε τι έκταση είχε καταστραφεί η Τζενίν, παρέλυσα. Δεν ήξερα τι να κάνω, το σώμα μου έτρεμε.

Κατάφερα να μαζέψω το κουράγιο μου και για πέντε συνεχείς ημέρες κινηματογραφούσα ό,τι έβλεπα. Μια αυθόρμητη πράξη με τις περιορισμένες δυνατότητές μου... Περπατούσα στους δρόμους και κινηματογραφούσα τους ανθρώπους που συναντούσα.

Από την πρώτη προβολή του ντοκιμαντέρ μου *Τζενίν Τζενίν*, αντιμετώπισα διαμαρτυρίες, εκδίκηση και εκφοβισμό. Προσπάθειες να με φιμώσουν, για παραδειγματισμό όσων σκέφτονται να αναλάβουν δράσεις που κριτικάρουν το Ισραήλ.

Οι δίκες και οι διώξεις συνεχίζονται εδώ και 20 χρόνια, από το 2002 μέχρι σήμερα. Έχω κουραστεί, κουράστηκα, οι ίδιες ιστορίες, οι ίδιες κατηγορίες.

Το 2021 μου επέβαλαν πρόστιμο 55.000 δολαρίων για τη δυσφήμιση ενός Ισραηλινού λοχαγού που συμμετείχε στην εισβολή στον καταυλισμό της Τζενίν.

Στη συνέχεια ο δικαστής έδωσε εντολή να απαγορευτεί διά παντός η προβολή του ντοκιμαντέρ.

Σήμερα εξακολουθώ να λέω την ιστορία μου, γιατί δεν βλέπω άλλη λύση, ούτε κανέναν άλλο τρόπο να αντιμετωπίσω την υπόθεσή μου, εκτός από το να την παραδώσω στον κόσμο.

Το όνειρό μου είναι να πω την υπέροχη ιστορία της Παλαιστίνης, να μιλήσω για τη ζωή μου και για τις ζωές μας.

Αλλά προς το παρόν, πάω να κάνω ένα τσιγάρο.

Ο ΜΠΑΚΡΙ βγαίνει από τη σκηνή...

Η ΙΣΤΟΡΙΑ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΣ ΤΖΕΝΙΝ

2001-2006

Ο Τζουλιάνο και ο Γιούσεφ ανεβαίνουν στη σκηνή...

ΓΙΟΥΣΕΦ ΣΟΥΕΪΤΤΑΤ

ΝΕΟΣ ΗΘΟΠΟΙΟΣ

ΠΕΤΡΙΝΟ ΘΕΑΤΡΟ

ΓΙΟΥΣΕΦ: Στα αδέρφια μου, στην οικογένειά μου, στην αγαπημένη μου μητέρα, στους αγαπημένους μου. Σας χαιρετώ και σας αποχαιρετώ. Να μη στενοχωριέστε. Είναι θυσία.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Τον Οκτώβριο του 2001, ο Γιούσεφ, σπουδαστής μου στην Υποκριτική, οδήγησε ένα κλεμμένο τζιπ μέσα στο Ισραήλ μαζί με τον φίλο του τον Νιντάλ. Όταν έφτασαν στο κέντρο της πόλης, άρχισαν να πυροβολούν τον κόσμο γύρω τους. Τέσσερις γυναίκες σκοτώθηκαν και πολλοί άλλοι τραυματίστηκαν σοβαρά. Λίγο μετά την έναρξη των πυροβολισμών, έφτασε στο σημείο ένα περιπολικό. Πυροβόλησαν και σκότωσαν τον Νιντάλ που οδηγούσε το τζιπ. Ο Γιούσεφ πήδηξε έξω από το τζιπ και τον πυροβόλησαν λίγα μέτρα πιο πέρα.

Συγγνώμη... Ήταν ο πλακατζής της ομάδας. Ήταν το πιο γοητευτικό αγόρι, ο καλύτερος σπουδαστής μου, ταλαντούχος, καταπληκτικός, όμορφος, δεν είχε ασκήσει βία ποτέ στη ζωή του, και κάνει αυτό το πράγμα.

Ο Γιούσεφ βγαίνει από τη σκηνή...

Ύστερα από λίγους μήνες ο ισραηλινός στρατός εισέβαλε στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν. Επί 10 μέρες ο καταυλισμός προσπαθούσε σκληρά να προβάλει αντίσταση. Πήγα στη Τζενίν λίγες μέρες μετά την άρση της πολιορκίας του καταυλισμού από τους Ισραηλινούς. Ήθελα να δω τι είχαν γίνει τα παιδιά που δίδασκε η μητέρα μου... οι σπουδαστές μου της Υποκριτικής... γιατί ο Γιούσεφ επέλεξε να κάνει αποστολή αυτοκτονίας... γιατί κάποιιοι είχαν ενταχθεί στον ένοπλο αγώνα...

Ο Τομπάσι ανεβαίνει στη σκηνή...

ΑΧΜΕΝΤ ΤΟΜΠΑΣΙ

ΝΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΟΜΠΑΣΙ: Δεν μπορείτε να φανταστείτε τι ζήσαμε όταν οι Ισραηλινοί εισέβαλαν στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν.

Ήμουν ένα 17χρονο αγόρι με ένα AK 47, που προσπαθούσε να υπερασπιστεί την πατρίδα του εναντίον ενός από τους μεγαλύτερους στρατούς του κόσμου.

Ήταν σαν ταινία κινουμένων σχεδίων: οι ήχοι, οι πυροβολισμοί, τα Απάτσι, τα τανκς.

Έβλεπα τους φίλους μου να πεθαίνουν μπροστά στα μάτια μου.

Εκρήξεις στον ουρανό σαν πυροτεχνήματα. Νιώθεις τον κάθε πύραυλο καθώς έρχεται προς το μέρος σου.

Μία νύχτα ήταν σαν να διαρκούσε έναν χρόνο. Μετράς το κάθε λεπτό.

Με πυροβόλησαν στο χέρι, αλλά δεν υπήρχε ούτε νοσοκομείο ούτε ασθενοφόρο. Οπότε απλώς μου έδεσαν την πληγή με επιδέσμους και συνεχίσαμε να μετακινούμαστε από σπίτι σε σπίτι, επειδή τα σπίτια τα βομβάρδιζαν ένα ένα ή τα ισοπέδωναν με μπουλντόζες. Ο καταυλισμός της Τζενίν καταστρεφόταν και δεν είχαμε πουθενά να πάμε.

Με συνέλαβαν οι στρατιώτες. Συνέλαβαν πολλούς άντρες από την Τζενίν. Κάποιοι συμμετείχαν στην αντίσταση, άλλοι όχι.

Δεν πέρασα από κανονική δίκη, δεν υπήρχαν στοιχεία εναντίον μου. Αλλά κι αν υπήρχαν, τι θα έλεγαν;

Ότι κρατούσα όπλο και υπερασπίστηκα τον καταυλισμό μου απέναντι σε έναν στρατό που εισέβαλε;

Ότι έπεσε βόμβα δίπλα μου και δεν μ' έκανε χίλια κομμάτια;

Ότι με πυροβόλησαν και δεν πέθανα;

Καταδικάστηκα σε τέσσερα χρόνια φυλακή, στην έρημο Νεγκέβ. Ήμουν 17 ετών.

Ο Τομπάσι βγαίνει από τη σκηνή...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Κατά τη διάρκεια της εισβολής στον καταυλισμό της Τζενίν, οι περισσότεροι σπουδαστές μου σκοτώθηκαν, εκτός από τον Ζακαρία Ζουμπέιντι.

Ο Ζακαρία μπαίνει στη σκηνή...

Τη μητέρα του Ζακαρία την είχαν σκοτώσει ελεύθεροι σκοπευτές κι ο αδελφός του είχε επίσης σκοτωθεί. Ο ίδιος είχε γίνει ηγέτης της ένοπλης αντίστασης και τώρα ήταν το πλέον καταζητούμενο από το Ισραήλ πρόσωπο.

(Με πολλούς μαχητές να έχουν σκοτωθεί ή να βρίσκονται στη φυλακή) η ένοπλη αντίσταση είχε γονατίσει. Τους υποσχέθηκαν αμνηστία αν άφηναν τα όπλα. Και το δέχτηκαν...

ΖΑΚΑΡΙΑ ΖΟΥΜΠΕΪΝΤΙ

ΕΝΟΠΛΟΣ ΜΑΧΗΤΗΣ ΤΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΖΑΚΑΡΙΑ: Αν αυτά τα όπλα δεν είναι γεμάτα αξίες και πολιτική και πραγματική ειλικρινή ηγεσία, απελευθερωτική ηγεσία, δεν θέλω πια να πολεμήσω.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Εμείς (οι Παλαιστίνιοι) ήμασταν οργισμένοι, θυμωμένοι, απογοητευμένοι, απελπισμένοι. Πρέπει να ξεκινήσουμε ένα νέο είδος αντίστασης.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Πρέπει να χτίσουμε την ηγεσία από το μηδέν, κι ο καλύτερος τρόπος για να το κάνουμε αυτό είναι να ιδρύσουμε έναν καλλιτεχνικό χώρο, το Θέατρο της Ελευθερίας (Freedom Theatre).

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Έφυγα από την ισραηλινή κοινωνία επειδή σκέφτηκα ότι ήταν καιρός να βγω από τον φράχτη και να πάω να κάνω κάτι. Κι αρχίσαμε να χτίζουμε το θέατρο.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Η κατοχή κατέστρεψε την παιδική μου ηλικία. Τώρα το θέατρο επέστρεψε και μας δίνει τη δυνατότητα να αναπτύξουμε ένα διαφορετικό αφήγημα.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Είναι ένας χώρος να αγωνιζόμαστε μαζί με τον παλαιστινιακό λαό για απελευθέρωση, με ποίηση, με μουσική, με θέατρο, με κάμερες.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Είναι ένας τόπος για όλους.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Προσφέρει τα απολύτως στοιχειώδη πράγματα της ζωής στα παιδιά, στους ενήλικες, στις γυναίκες, στους άντρες. Ελευθερία. Να λες, να βρίζεις, να συγκεντρώνεσαι, να παίζεις, να δημιουργείς, πρώτα απ' όλα. Και μετά, φυσικά, με όλα τα εργαλεία που έχουμε στη διάθεσή μας, τη φωτογραφία, τη δραματοθεραπεία, τους υπολογιστές, τις βιντεοκάμερες, τον φωτισμό, ό,τι χρειάζεται ο άνθρωπος απλώς για να ξεφεύγει από τόσα χρόνια κατοχής.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Μέσω του θεάτρου μπορείς να μιλήσεις στον κόσμο και να δώσεις ένα διαφορετικό μήνυμα από το να μας βλέπουν ως τρομοκράτες.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Καταργώντας το τείχος, όχι κυριολεκτικά αλλά μεταφορικά, καλλιεργώντας το έδαφος για την ελπίδα.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Έσπασα την κλειδαριά του θεάτρου με το κοντάκι του πολυβόλου μου. Δεν μπορείς να ξεχωρίσεις την ένοπλη αντίσταση από την πολιτιστική αντίσταση.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Οι τέχνες δεν μπορούν να σε ελευθερώσουν από τα δεσμά σου. Μπορούν όμως να ανοίξουν και να κρατήσουν ζωντανή τη συζήτηση για την ελευθερία, να δημιουργήσουν διάλογο, να βγάλουν πράγματα στο φως.

ΖΑΚΑΡΙΑ: Δεν ήθελα να γίνω μαχητής της ένοπλης αντίστασης, αλλά αυτό μου έδωσε η ζωή. Ηθοποιός ήθελα να γίνω. Ήθελα να γίνω ο Ρωμαίος. Τώρα στο Freedom Theatre μπορούν άλλοι να έχουν αυτή την ευκαιρία.

Ο Τομπάσι ανεβαίνει στη σκηνή...

ΤΟΜΠΑΣΙ: Βγήκα από τη φυλακή έπειτα από τέσσερα χρόνια και επέστρεψα στον προσφυγικό καταυλισμό της Τζενίν . Ήμουν 21 ετών. Χωρίς δουλειά. Χωρίς μέλλον. Τα πάντα μέσα σου έχουν αλλάξει. Οι άνθρωποι βγαίνουν από τη φυλακή και έχουν χάσει το μυαλό τους. Κι εγώ ψυχικά ήμουν κοντά στον θάνατο.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Δεν θα προσποιηθώ εδώ, δεν θα την παρουσιάσω χρώματα την κατάσταση με ωραία. Επικρατεί σκοτάδι. Δεν υπάρχει ελπίδα στην Παλαιστίνη. Το μεγαλύτερο όνειρο είναι ο θάνατος.

ΤΟΜΠΑΣΙ: Ακριβώς σ' αυτή τη μαύρη στιγμή ανακάλυψα το Freedom Theatre, που πρόσφερε κάτι διαφορετικό από όλα τα σκοτεινά πράγματα γύρω μου.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Το θέατρο σου δίνει τα εργαλεία να εκφράσεις (αυτό που σου συμβαίνει).

ΤΟΜΠΑΣΙ: Είχα μεγαλώσει με όλη αυτή την παράνοια, τις εισβολές, τα τανκς, τις ρουκέτες, τις σφαίρες, τις δολοφονίες. Το Ισραήλ, η Δύση, η Ευρώπη, οι ΗΠΑ, τα είχαν όλα έτοιμα για μένα, έναν νεαρό Παλαιστίνιο, για να ακολουθήσω μονόδρομο...

Αλλά όταν ασχολήθηκα με το θέατρο, άνοιξε μια χαραμάδα στο μυαλό μου. Σαν παιδί που παίζει στον κήπο και βρίσκει μια πορτούλα που το οδηγεί σε έναν άλλον κόσμο... Ήταν μαγικό.

Οι Τζουλιάνο, Τομπάσι & Ζακαρία φεύγουν από τη σκηνή...

ΧΤΙΖΟΝΤΑΣ ΕΘΝΙΚΗ ΤΑΥΤΟΤΗΤΑ
ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑΜΠΟΥΣ
ΙΕΡΟΥΣΑΛΗΜ

ΡΑΝΙΑ ΗΛΙΑΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟ ΓΙΑΜΠΟΥΣ

Η Ράνια ανεβαίνει στη σκηνή...

ΡΑΝΙΑ: Το ποια είμαι δεν έχει εύκολη απάντηση, αλλά με απλά λόγια είμαι μητέρα τεσσάρων παιδιών και ενός σκύλου.

Είμαι 49 ετών και δεν φοβάμαι να το πω δημόσια, γιατί είναι υπέροχο να γερνάς... Κάθε εμπειρία είναι μια ευκαιρία για μάθηση.

Αγαπώ τη ζωή και ό,τι κάνω το κάνω με αγάπη.

Αποφάσισα εξαρχής ν' αφήνω ένα ίχνος όπου κι αν εργάζομαι. Να αφοσιώνομαι με όλο μου το πάθος.

Η συμφωνία του Όσλο έδειξε την τύχη της Ιερουσαλήμ και το ότι οι Ισραηλινοί είχαν σχέδια να καταλάβουν την πόλη ολοκληρωτικά.

Έτσι δημιουργήσαμε το πολιτιστικό κέντρο Γιαμπούς το 1995, για να ενισχύσουμε την καλλιτεχνική ζωή στην Ιερουσαλήμ. Το να μη σβήσει η Ιερουσαλήμ, η πρωτεύουσα της Παλαιστίνης μας, από τον χάρτη ήταν η αρχή μιας πρόκλησης, ενός ακατόρθωτου έργου. Ήμασταν απένταροι και χτίζαμε κάτι από το μηδέν, μόνο με τον μόχθο μας και τις ιδέες μας.

Για πάνω από 25 χρόνια βάλαμε ένα γερό πολιτιστικό θεμέλιο με χιλιάδες δραστηριότητες. Το Γιαμπούς έγινε μία από τις ομορφότερες εμπειρίες της ζωής μου.

Ωστόσο οι προκλήσεις γίνονται όλο και μεγαλύτερες.

Έχουμε δυσκολίες με τις ισραηλινές αρχές που επιβλέπουν τις εγκαταστάσεις μας και πρέπει να μας χορηγούν άδειες εργασίας.

Πολλοί δωρητές δεν συμμερίζονται το όραμά μας, οπότε πρέπει να απορρίψουμε τη χρηματοδότηση, για να παραμείνουμε πιστοί στις αξίες μας και στην εθνική μας ταυτότητα.

Μας απαγορεύεται να συνεργαστούμε με πολλούς Παλαιστίνιους που έχουν εξειδικευμένες γνώσεις, επειδή, μετά την ανέγερση του τείχους, δεν μπορούν να ταξιδέψουν και να έρθουν στην Ιερουσαλήμ.

Είμαι από τη Βηθλεέμ και ζω στην Ιερουσαλήμ με άδεια οικογενειακής ενοποίησης, οπότε η προσωπική μου κατάσταση είναι ασαφής. Έχω δεχτεί πολλές απειλές από τις ισραηλινές αρχές ότι θα μου αφαιρέσουν την άδεια αν δεν σταματήσω να εργάζομαι στο Γιαμπούς.

Το κέντρο το έχουν κλείσει αρκετές φορές. Μία από αυτές οι Ισραηλινοί ήταν τόσο αποφασισμένοι να ακυρώσουν ένα φεστιβάλ, που συνέλαβαν τους διοργανωτές και στη συνέχεια άρχισαν να κυνηγούν στον δρόμο ένα μπαλόνι με το λογότυπο του φεστιβάλ.

Πρόσφατα έγινε μετεγκατάσταση της πρεσβείας των ΗΠΑ στην Ιερουσαλήμ και παράλληλα καταστρώθηκαν σχέδια να καταργηθεί κάθε θεσμός που εργάζεται για την υποστήριξη του παλαιστινιακού εθνικού πολιτισμού. Τότε εντάθηκαν οι επιθέσεις εναντίον μας, αρχίζοντας με τη σύλληψη του συζύγου μου και τη δική μου.

Ήταν εννέα η ώρα το πρωί όταν ο Ισραηλινός στρατός έφτασε στο σπίτι μας.

Ξύπνησα τα παιδιά μου και τους είπα να μη φοβούνται.

Έψαξαν το σπίτι μας και μας πήραν ερευνητικές εργασίες, πιστοποιητικά σπουδών, τις φωτογραφίες μας και τα διαβατήριά μας.

Έκαναν έφοδο στο πολιτιστικό κέντρο Γιαμπούς, κατάσχεσαν τα πάντα και τα φόρτωσαν σε αυτοκίνητα.

Η ανάκρισή μου διήρκεσε 12 ώρες. Όταν με άφησαν ελεύθερη με εγγύηση, μου απαγόρευαν να μιλάω με οποιονδήποτε από το Κέντρο για έναν μήνα, συμπεριλαμβανομένου και του συζύγου μου. Από τότε οι Ισραηλινές αρχές δεν έχουν σταματήσει να με καλούν και να με ανακρίνουν. Ακόμα προσπαθούμε να ανακτήσουμε τους υπολογιστές που μας κατέσχεσαν, τα έγγραφα και τα αρχεία. Πέρασα κι από άλλες ανακρίσεις και μου επέβαλαν κι άλλες απαγορεύσεις να επικοινωνώ με οποιονδήποτε στο κέντρο Γιαμπούς.

Δεν έχουν καμία συγκεκριμένη κατηγορία να μας απαγγείλουν, οπότε λειτουργούν με παράπλευρους τρόπους, με το να μας ασκούν εκφοβισμό, να βάζουν εμπόδια στον δρόμο μας και με το να προσπαθούν να κάμψουν το ηθικό μας.

Οπότε ναι, οι προκλήσεις στην Ιερουσαλήμ είναι τεράστιες.

Και σίγουρα δεν μπορούν να ανεχτούν μια δυναμική Παλαιστίνη, η οποία ηγείται ενός θεσμού που ακμάζει, που βγαίνει και μιλάει στα μέσα ενημέρωσης και συνδέεται με χιλιάδες ανθρώπους σε όλο τον κόσμο...

Μια Παλαιστίνη που αψηφά το στερεότυπο που θέλουν να προβάλουν. Και που εργάζεται για να φυτέψει τους σπόρους του ανήκειν, της αγάπης για την Ιερουσαλήμ και για την Παλαιστίνη.

Η Ράνια βγαίνει από τη σκηνή...

ΝΑ ΖΕΙ ΚΑΝΕΙΣ Ή ΝΑ ΜΗ ΖΕΙ
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΣ ΑΪΝΤΑ
ΒΗΘΛΕΕΜ

Ο Αλ Άζζα ανεβαίνει στη σκηνή...

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΑΛ ΑΖΖΑ

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΗΣ & ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ, ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΛΑΤΖΕ

ΑΛ ΑΖΖΑ: Ξεκίνησα τη φωτογραφία ως καλλιτέχνης. Τραβούσα φωτογραφίες στον καταυλισμό, την καθημερινή ζωή, τους ανθρώπους, τα παιδιά, τα σπίτια. Αλλά από τη στιγμή που ζεις στην Παλαιστίνη, είναι δύσκολο να φωτογραφίσεις κάτι που να μην έχει σχέση με την ισραηλινή στρατιωτική κατοχή. Η κατάσταση σε αναγκάζει να την καλύπτεις ξανά και ξανά.

Βρισκόμουν στο γραφείο μου όταν άρχισαν οι πυροβολισμοί, οπότε, όπως κάνω συνήθως, πήρα τη φωτογραφική μου μηχανή και στάθηκα δίπλα στο παράθυρο για να τραβήξω φωτογραφίες. Περίπου 10 ισραηλινοί στρατιώτες εισέβαλαν στον καταυλισμό. Έριχναν αδιακρίτως σφαίρες, δακρυγόνα και ηχητικές βόμβες. Εγώ συνέχισα να τραβάω φωτογραφίες και οι στρατιώτες συνέχισαν να πλησιάζουν.

Έφτασαν στο γραφείο όπου είχα σκύψει έξω από το παράθυρο κι άρχισαν να φωνάζουν

«Πήγαινε σπίτι σου τώρα!»

Ήταν εξαιρετικά βίαιοι εκείνη τη στιγμή, οπότε άρχισα να κλείνω το παράθυρο. Εκείνη τη στιγμή, ένας στρατιώτης έστρεψε την καραμπίνα του προς το πρόσωπό μου και με πυροβόλησε.

Η σφαίρα με βρήκε στο πρόσωπο. Πυροβόλησαν με πρόθεση να σκοτώσουν – αν δεν βρισκόμουν στον δεύτερο όροφο, τώρα θα ήμουν νεκρός.

Ούρλιαζα και τους άκουγα να γελάνε δυνατά. Άρχισα να αιμορραγώ έντονα. Νόμισα πως θα πέθαινα. Πιο πολύ ανησυχούσα για την κάμερα όμως παρά για τον εαυτό μου, γιατί περιείχε φωτογραφίες του στρατιώτη που πυροβόλησε.

Νοσηλεύτηκα για 17 μέρες. Έβγαλαν τα μάτια μου από τη θέση τους και μου έβαλαν κομμάτια πλατίνας, για να διορθώσουν το κόκαλο. Έκανα τρεις χειρουργικές επεμβάσεις.

Δεν μπορούσα να φάω, γιατί δεν μπορούσα να κουνήσω το στόμα μου. Ρουφούσα πολτοποιημένη τροφή με καλαμάκι.

Όταν βγήκα από το νοσοκομείο, πήγα να μείνω με την αδελφή μου. Εκείνη τη νύχτα περίπου 40 στρατιώτες έσπασαν την πόρτα, εισέβαλαν στο σπίτι των γονιών μου και κατέστρεψαν τα πάντα. Άφησαν μια κλήση, με την οποία απαιτούσαν να πάω για ανάκριση.

Έπρεπε να πηγαίνω στον γιατρό για μετεγχειρητική παρακολούθηση και να παίρνω τακτικά τα φάρμακά μου. Αν πήγαινα να παραδοθώ, αυτά δεν θα μπορούσα να τα κάνω.

Για δύο μήνες έζησα κρυφά από σπίτι σε σπίτι στη Βηθλεέμ, γιατί ο στρατός συνέχισε να επιτίθεται στην οικογένειά μου.

Όταν βελτιώθηκε η κατάσταση του προσώπου μου, γύρισα στο σπίτι μου.

Εκείνη τη νύχτα ήρθαν και εισέβαλαν.

Έτρεξα και δραπέτευσα, οπότε επιτέθηκαν στην οικογένειά μου, ακόμη και στον παππού και στη γιαγιά μου.

Όλη τη νύχτα με έψαχναν. Με βρήκαν τελικά κι άρχισαν να με χτυπάνε με μανία. Τους ικέτευσα να μη με χτυπήσουν στο πρόσωπο, αλλά τη στιγμή που το ζήτησα, άρχισαν να με χτυπάνε εκεί ακριβώς.

Με πήγαν στη στρατιωτική βάση. Με ανέκριναν 12 ημέρες. Δεν βρήκαν κανένα στοιχείο να επιβεβαιώσουν τους ισχυρισμούς τους. Με πέρασαν από 5 δίκες και σε καμία δεν μπόρεσαν να στηρίξουν τις κατηγορίες τους εναντίον μου.

Τελικά ο δικαστής αποφάσισε να με αφήσει ελεύθερο, αφού μου επέβαλε πρόστιμο 500 δολαρίων και μου έδωσε εντολή να παρουσιάζομαι κάθε μήνα στο δικαστήριο για ανάκριση. Αυτό συνεχίστηκε για τρία χρόνια.

Επέστρεψα στη δουλειά μου ως φωτογράφος. Αποφάσισα να μην έχω πλέον τη βάση μου στο παράθυρο του γραφείου, αλλά να πλησιάζω τους στρατιώτες και να τραβάω φωτογραφίες ανάμεσά τους.

Από τη στιγμή που με είχαν πυροβολήσει στο πρόσωπο, τι χειρότερο μπορούσαν να μου κάνουν;

Ήθελαν να με σκοτώσουν, για να μη φωτογραφίζω και να μην κινηματογραφώ. Αυτή όμως είναι και η πρόκληση που με κρατάει σε εγρήγορση.

Με ώθησαν προς την ιδέα του «Να ζει κανείς ή να μη ζει».

Ο Αλ Άζζα φεύγει από τη σκηνή...

**Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ
FREEDOM THEATRE
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟ ΣΤΡΑΤΟΠΕΔΟ ΤΖΕΝΙΝ
2006-2011**

Ο Τζουλιάνο & η Μάργιαμ ανεβαίνουν στη σκηνή....

ΜΑΡΓΙΑΜ ΑΜΠΟΥΧΑΛΕΝΤ

ΦΟΙΤΗΤΡΙΑ ΥΠΟΚΡΙΤΙΚΗΣ

ΣΤΟ FREEDOM THEATRE

ΜΑΡΓΙΑΜ: Ήμουν 18 ετών και φοιτούσα στο σχολείο θηλέων.

Δεν ήμουν πολύ καλή μαθήτρια και δεν με ενδιέφερε πραγματικά το σχολείο. Η αδελφή μιας φίλης μου μου είπε για το θέατρο, οπότε αποφάσισα να πάω να δω πώς είναι.

Το πρώτο άτομο που συνάντησα ήταν ο Τζουλιάνο.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ & ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

Ο Τζουλιάνο μιλάει στη Μάργιαμ...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Ήρθες επειδή θέλεις να γίνεις ηθοποιός;

ΜΑΡΓΙΑΜ: Και σκέφτηκα... μισό λεπτό, δεν ξέρω τι θέλω να γίνω.

Ο Τζουλιάνο με κάλεσε να δω τη σκηνή και έμεινα έκπληκτη...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Αν θέλεις, έχουμε έναν ρόλο για σένα.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Και σκέφτηκα, τι είναι «ρόλος»;

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Πρέπει απλώς να έρχεσαι να κάνεις πρόβες.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Σκέφτηκα, ουάου, γαμάτο, εντάξει.

Μπήκα για πρώτη φορά στη ζωή μου σε τμήμα εκπαίδευσης επαγγελματιών ηθοποιών. Ήμουν πολύ χαρούμενη που πήγαινα κάθε μέρα για πρόβα με τον Τζουλιάνο.

Μέχρι που ξαφνικά εμφανίστηκε ένα κοστουμί, και σκέφτηκα: Γιατί μου δίνει να φορέσω μαύρο φόρεμα, ενώ όλοι οι άλλοι φοράνε λευκά;

Κι αρχίζει να μου εξηγεί την ιδέα του έργου...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Ίσως είναι οι αντιμαχόμενες πολιτικές παρατάξεις, ίσως είναι ο άγγελος και ο διάβολος... ίσως είναι η δύναμη των γυναικών απέναντι στη δύναμη του άντρα.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Και σκέφτομαι... τι στο καλό;!

Ήταν δύσκολο, τρελό, γιατί δεν καταλάβαινα τίποτα. Τι σημαίνει να στέκεσαι στη σκηνή επιβλητική και ανοιχτή. Πίστευα ότι οι γυναίκες έπρεπε να προσέχουμε πώς μιλάμε, πώς περπατάμε και πώς καθόμαστε. Μια φορά ο Τζουλιάνο με έδωξε, επειδή δεν έκανα τίποτα άλλο από το να τραβάω συνέχεια το μπλουζάκι μου προς τα κάτω, από φόβο μήπως κοίταζε κανείς τον πισινό μου. Είχα πράγματα στο κεφάλι μου που μου ήταν δύσκολο να τα ξεφορτωθώ.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Το Ισραήλ ωθεί τον παλαιστινιακό λαό στην εποχή του Λίθου, καταστρέφοντας την πολιτισμική του ταυτότητα. Ως καλλιτέχνες έχουμε ευθύνη να ξαναχτίσουμε ή να ξαναφτιάξουμε από την αρχή ό,τι καταστρέφουν. Ποιοι είμαστε; Γιατί υπάρχουμε; Πού πάμε; Ποιοι θέλουμε να γίνουμε;

ΜΑΡΓΙΑΜ: Πρέπει να ξεχάσεις όλες αυτές τις καταπιεστικές ιδέες και να είσαι ο εαυτός σου, να ανακαλύψεις τη δική σου φωνή, το σώμα σου και την ελευθερία σου.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Λέμε ότι η ελευθερία της έκφρασης έρχεται πρώτη, πριν από την απελευθέρωση από την κατοχή.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Κι άρχισα να γνωρίζω πραγματικά τον εαυτό μου. Ξέρετε, μ' αυτό το κοστούμι και με το να ουρλιάζω και να φωνάζω.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Το Freedom Theatre είναι ένας χώρος όπου οι άνθρωποι μπορούν να σκέφτονται ελεύθερα, να θέτουν σε δοκιμασία τις σκέψεις τους, τις επιθυμίες και τα όνειρά τους. Ένας χώρος όπου οι άνθρωποι μπορούν να είναι ίσοι ανεξαρτήτως φύλου, να έχουν ίσα δικαιώματα.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Με τον Τζουλιάνο οι επαναστατικές αξίες ήταν ξεκάθαρες από την αρχή. Ότι δεν μπορούμε να βρισκόμαστε στη σκηνή χωρίς να καταλαβαίνουμε το γιατί.

Ο Άχμεντ Τομπάσι ανεβαίνει στη σκηνή...

ΑΧΜΕΝΤ ΤΟΜΠΑΣΙ

ΝΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

Η ομάδα μου ονομαζόταν Τα Κακά Παιδιά (Bad Boys). Ναι, γιατί ήμασταν πράγματι κακά παιδιά. Γυρνούσαμε στους δρόμους, καπνίζαμε, δεν πηγαίναμε σχολείο, καμιά φορά μπορεί να κλέβαμε και τίποτα και να το πουλούσαμε για να μπορούμε να φάμε. Κι αυτό άρεσε στον Τζουλιάνο. Τον ενθουσίαζε, μπορούσε να δει τη δυναμική μας, που πήγαινε στράφι.

Τα Κακά Παιδιά δημιούργησαν την πρώτη παράσταση του Freedom Theatre. Το *Ταξίδι* αφορούσε τα παιδιά του καταυλισμού, που ήθελαν να πάνε στη θάλασσα, το όνειρο κάθε παιδιού στην Παλαιστίνη.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Η πρώτη παράσταση στην οποία έπαιξα ως ηθοποιός είχε τίτλο *Θραύσματα* (Fragments). Κάναμε «πρεμιέρα», δεν καταλάβαινα τίποτα... και ξαφνικά είχαμε κοινό και φώτα.

ΤΟΜΠΑΣΙ: Το θέμα του έργου ήταν οι ζωές των νέων. Έτσι, όταν είδαν το έργο, το θέατρο έγινε μέρος της ζωής τους.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Ούρλιαζαν, χειροκροτούσαν ... τι στο καλό;!

ΤΟΜΠΑΣΙ: Ήταν πολύ ωραίο να σε βλέπουν, να σ' ακούν, να κατανοείτε κάτι όλοι μαζί. Κατά κάποιον τρόπο γίναμε διάσημοι στον καταυλισμό.

ΜΑΡΓΙΑΜ: Κι ακόμα δεν είχα πει στην οικογένειά μου ότι κάνω θέατρο...

Σε μία βδομάδα βγήκαν τα αποτελέσματα των τελικών εξετάσεων του σχολείου. Απέτυχα.

Το είπα στον Τζουλιάνο κι αυτός χάρηκε. Γελούσε.

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Μπράβο, τέλεια!

ΜΑΡΓΙΑΜ: Δεν ήξερα ποια ήταν η αποστολή μου στη ζωή... αλλά μετά κατάλαβα πως εκεί έπρεπε να είμαι: στο Freedom Theatre.

ΤΟΜΠΑΣΙ: Το θέατρο μου έδειξε ότι έξω υπάρχει ένας ολόκληρος κόσμος, που αγνοούσα την ύπαρξή του.

Και για πρώτη φορά στη ζωή μου η απόφαση ήρθε από μόνη της.

Η επιλογή που ήθελα να κάνω είχε γίνει ξεκάθαρη.

Ήθελα να επιλέξω να είμαι ζωντανός.

Και τώρα η αποστολή μου είναι να πω την ιστορία μου.

Ο Τζουλιάνο, ο Τομπάσι και η Μάργιαμ αποχωρούν από τη σκηνή...

ΦΥΛΑΚΕΣ ΜΕΣΑ ΣΕ ΦΥΛΑΚΕΣ
ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΕΣ ΦΥΛΑΚΕΣ,
ΙΣΡΑΗΛ

Τέσσερις ξεχωριστές ιστορίες που λέγονται παράλληλα. Ο Σουχεΐλ μπαίνει στη σκηνή...

ΣΟΥΧΕΪΛ ΧΟΥΡΙ

ΜΟΥΣΙΚΟΣ & ΣΥΝΘΕΤΗΣ

ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΕΘΝΙΚΟΥ ΩΔΕΙΟΥ

ΣΟΥΧΕΪΛ: Στην αρχή της 1ης Ιντιφάντα οι Ισραηλινοί δεν έδιναν καμία σημασία σ την επαναστατική μουσική... Μετά όμως, όταν αποφάσισαν να σπάνε τα χέρια των παιδιών που πετούσαν πέτρες, απαγόρευσαν κι αυτά τα τραγούδια σε οποιαδήποτε μορφή.

Μια μέρα έφευγα από το στούντιο που αντιγράφαμε μουσική και είχα κρυφά μαζί μου περίπου 6.000 κασέτες.

Οι στρατιώτες με παρακολουθούσαν για πολύ καιρό και ο στρατός μου έστησε ειδική ενέδρα στον δρόμο. Τέτοιου είδους ενέδρες τις στήνουν συνήθως μόνο για να συλλάβουν κάποιον ηγέτη της επανάστασης.

Με συνέλαβαν σαν να ήμουν τρομοκράτης και σαν να ήταν όπλο οι κασέτες.

Η Νταρίν μπαίνει στη σκηνή...

ΝΤΑΡΙΝ ΤΑΤΟΥΡ

ΠΟΙΗΤΡΙΑ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ,

ΦΩΤΟΓΡΑΦΟΣ

ΝΤΑΡΙΝ: Το 2015 είδα με τα ίδια μου τα μάτια δεκάδες νεαρούς Παλαιστίνιους να δολοφονούνται εν ψυχρώ.

Είδα πώς σκότωσαν μία γυναίκα στο σημείο ελέγχου, επειδή αρνήθηκε να βγάλει το χιτζάμπ της.

Την απαγωγή και τη δολοφονία ενός δεκαεξάχρονου αγοριού από Ισραηλινούς εποίκους.

Και τον βομβαρδισμό ενός σπιτιού, που άφησε ένα μωρό με τρομερά εγκαύματα και τους γονείς του νεκρούς.

Ένωθα να ασφυκτιώ, ανίκανη να εκφράσω την ασχήμια αυτών των εγκλημάτων. Ένωθα ένοχη ως ανθρώπινο ον, κι αυτό μου ράγιζε την καρδιά.

Σκοτώνονται αυτά τα παιδιά μπροστά στα μάτια μας κι εμείς απλώς παρακολουθούμε;

Είναι ένας λεκές στο μέτωπό μας.

Οπότε έγραψα ένα ποίημα που καλούσε τον λαό μου να αντισταθεί σ' αυτή την παρανοϊκή βία. Ήταν η κραυγή του πόνου που ένιωθα.

Ανάρτησα το ποίημα στο Facebook.

Ήταν τρεις το πρωί. Κοιμόμουν. Ξαφνικά ακούω τους δικούς μου να ουρλιάζουν: «Νταρίν, έρχονται οι Ισραηλινοί να σε συλλάβουν».

Η Λοαΐ μπαίνει στη σκηνή...

ΛΟΑΪ ΤΑΦΕΣ

ΧΟΡΕΥΤΡΙΑ & ΧΟΡΟΓΡΑΦΟΣ

ΙΔΡΥΤΡΙΑ ΤΟΥ ΘΙΑΣΟΥ ΛΑΪΚΗΣ ΤΕΧΝΗΣ ΝΑΞ

ΛΟΑΪ: Είμαι από μια φτωχή γειτονιά και η κατοχή επισκίαζε πάντα την οικογενειακή μου ζωή. Με συνέλαβαν πρώτη φορά όταν ήμουν 18 χρονών, φοιτήτρια Λογιστικής στο πανεπιστήμιο. Καταδικάστηκα σε 3 χρόνια φυλάκιση λόγω της συνδικαλιστικής μου δράσης. Εννέα χρόνια αργότερα δεν υπήρχε τίποτα άλλο στη ζωή μου εκτός από το σχέδιό μου να παντρευτώ τον αρραβωνιαστικό μου και τη δουλειά που έκανα με την ομάδα χορού μου. Τότε με ξανασυνέλαβαν.

ΝΤΑΡΙΝ: Στρατός, αστυνομία, ειδικές δυνάμεις.

ΛΟΑΪ: Ανατίναξαν πρώτα την εξώπορτα και εισέβαλαν στο σπίτι μου.

ΝΤΑΡΙΝ: Περισσότεροι από 40 στρατιώτες μέσα στο σπίτι μου και πέντε τεθωρακισμένα οχήματα να κλείνουν τις εισόδους.

ΛΟΑΪ: Μόνο τα μάτια του στρατιώτη φαίνονταν. Είναι μια ειδική ομάδα που ονομάζεται Μεραρχία Μασκοφόρων. Φωνάζουν· θέλουν να εκφοβίσουν.

ΝΤΑΡΙΝ: Όταν μου περνούσαν τις χειροπέδες, ζήτησα να δω το ένταλμα σύλληψης, αλλά δεν μου έδειξαν τίποτα.

ΛΟΑΪ: Με συνέλαβαν και προσπαθούσα να καταλάβω τι συμβαίνει, είναι εφιάλτης ή πραγματικότητα;

ΝΤΑΡΙΝ: Με πήγαιναν από φυλακή σε φυλακή για ανάκριση. Η οικογένειά μου δεν ήξερε πού ήμουν. Έπλενα τα ρούχα που φορούσα όταν με συνέλαβαν και τα ξαναφορούσα βρεγμένα.

ΛΟΑΪ: Όταν προσπάθησα να μάθω για ποιο λόγο με συνέλαβαν, μου απάντησαν ότι δεν μπορούσαν να μου δώσουν αυτή την πληροφορία, επειδή έπρεπε να κρατήσουν μυστική την πηγή.

ΝΤΑΡΙΝ: Μου είπαν ότι είχαν απόρρητο υλικό εις βάρος μου.

ΛΟΑΪ: Τέθηκα υπό διοικητική κράτηση. Πρόκειται για προληπτική σύλληψη, που βασίζεται στην ιδέα ότι θα μπορούσες να κάνεις κάτι το οποίο δεν θέλουμε να κάνεις – μια σύλληψη χωρίς καμία απαγγελία κατηγορίας.

ΝΤΑΡΙΝ: Ο δικαστής ανέβαλε τη δίκη μου κατ' εξακολούθηση.

Μετά έψαξαν τον λογαριασμό μου στο facebook.

Και έπειτα από 21 ημέρες περίπου μου έδειξαν το ποίημά μου που έχει τίτλο «Αντιστάσου, λάέ μου, αντιστάσου σ' αυτούς». Από το ποίημα με κατηγόρησαν ότι σχεδίαζα επιχείρηση αυτοκτονίας και ότι στήριζα τρομοκρατικές οργανώσεις.

ΛΟΑΪ: Ύστερα από τρεις περίπου βδομάδες ανακρίσεων, με ρωτάει ο αξιωματικός της υπηρεσίας πληροφοριών: «Τι διδάσκει η ομάδα χορού σου στα παιδιά;»

«Παραδοσιακούς χορούς», του απαντώ.

Μετά, σε μια προκλητική προσπάθεια να αποδείξει τη θεωρία του, γυρίζει την οθόνη του υπολογιστή του προς το μέρος μου και μου δείχνει δύο βίντεο της ομάδας. «*Εννώ, τι άλλο φυτεύετε στα μυαλά τους, εκτός από παραδοσιακούς χορούς;*»

Επέμεινα. «*Είναι μια ομάδα παιδιών έξι ως δεκάξι χρονών, που μαθαίνουν παραδοσιακούς χορούς...*»

Ο αξιωματικός άρχισε να μου αναπτύσσει την άποψή του πως οτιδήποτε καλλιτεχνικό κάνω αντικατοπτρίζει τη σχέση μου με ένα συγκεκριμένο παλαιστινιακό πολιτικό κόμμα, εχθρικό προς το Ισραήλ.

Του είπα... «*Αυτό δεν ισχύει. Δεν ταυτιζόμαστε με κάποιο πολιτικό κόμμα. Απλώς απορρίπτουμε την ισραηλινή κατοχή και το εκφράζουμε με τους χορούς μας.*»

Οι Ισραηλινοί πάντα στοχοποιούσαν το παλαιστινιακό πολιτιστικό και πνευματικό μέτωπο. Πριν από αυτούστην ίδια στάση είχε και η Βρετανική Εντολή. Φυλάκισαν τον επαναστάτη ποιητή Νουχ Ιμπραχίμ, κατάσχεσαν τα βιβλία του μέχρι που στο τέλος τον δολοφόνησαν. Αν λοιπόν η ομάδα χορού μου είναι ικανή να ενοχλήσει την κατοχή με αυτούς τους δύο χορούς, τότε αυτό είναι σημάδι ότι κινούμαστε προς τη σωστή κατεύθυνση.

Ο Σαμπάνε μπαίνει στη σκηνή...

ΜΟΧΑΜΕΝΤ ΣΑΜΠΑΝΕ

ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΣ

ΣΑΜΠΑΝΕ: Είμαι Παλαιστίνιος, γεννημένος στο Κουβέιτ.

Ο Νάτζι Αλ Άλι δούλευε σε εφημερίδες στο Κουβέιτ και ήταν διάσημος για τα σκίτσα του για την Παλαιστίνη. Όταν δολοφονήθηκε ο Νάτζι Αλ Άλι εξαιτίας της δουλειάς του, η μητέρα μου άρχισε να μας μιλάει για την πατρίδα μας μέσα από τα σκίτσα του.

Μόλις μεγάλωσα λίγο, άρχισα να εργάζομαι ως ζωγράφος. Ζωγράφιζα πορτρέτα διάσημων τραγουδιστών κι άλλων γνωστών προσωπικοτήτων.

ΝΤΑΡΙΝ: Πάντα ήξερα τι ήθελα να γίνω. Ήθελα να γίνω συγγραφέας. Θυμάμαι την ακραία εμμονή που είχα να μαθαίνω τη σημασία των λέξεων, μέχρι που ένας δάσκαλος μου είπε εξοργισμένος: «Πήγαινε κι αγόρασε ένα λεξικό!».

ΣΑΜΠΑΝΕ: Στη συνέχεια έγινα σκιτσογράφος, επειδή μου άρεσαν τα σκίτσα. Είναι εύκολο να τα κατανοήσει κανείς και μπορείς να εκφράσεις το μήνυμά σου με δημιουργικό τρόπο.

ΣΟΥΧΕ ΪΛ: Άρχισα να μαθαίνω μουσική από 6 ετών. Είμαι μουσικός, συνθέτης, δάσκαλος και χορευτής. Η δολοφονία του ξαδέλφου της μητέρας μου, του Καμάλ Νάσερ (ηγέτη, συγγραφέα και ποιητή) με επηρέασε πολύ. Ήμουν δέκα ετών κι άρχισα να κατανοώ σε βάθος τι ακριβώς συνέβαινε.

ΛΟΑΪ: Ως παιδιά μεγαλώνουμε μέσα σε αποτρόπαιες σκηνές. Ήμουν δεκαέξι ετών όταν ο άντρας της αδελφής μου, που είναι διασώστης, πήγε στον καταυλισμό της Τζενίν κατά τη διάρκεια της εισβολής. Ένας Ισραηλινός πύραυλος στόχευσε και χτύπησε το ασθενοφόρο. Το πλήρωμα παγιδεύτηκε και κήκαν όλοι.

ΝΤΑΡΙΝ: Η γιαγιά μου έζησε τη Νάκμπα. Μου είπε πώς συνέβη και τι πέρασε. Όλα όσα έμαθα από τη γιαγιά μου άρχισα να τα κάνω πολιτική ποίηση.

ΛΟΑΪ: Οι τέχνες γίνονται ουσιαστικό εργαλείο κοινωνικής ευαισθητοποίησης και εκπαίδευσης των μαζών. Ρίχνουν φως στις κρίσεις. Σε μετακινούν από την αίσθηση της αδυναμίας στη δύναμη.

ΣΑΜΠΑΝΕ: Με έβαλαν φυλακή δύο μήνες, στην απομόνωση, σε μικρά κελιά με ακατέργαστους τοίχους, χωρίς παράθυρα.

Να συλλογίζομαι τι πρόκειται να μου συμβεί. Πόσο καιρό θα μείνω μέσα;

Να λαχταρώ την οικογένειά μου και τους φίλους μου, να σκέφτομαι τη δουλειά μου.

ΛΟΑΪ: Μέσα σ' αυτό το εκκωφαντικά σιωπηλό μέρος έρχονται στιγμές αδυναμίας. Γίνεται μάχη ανάμεσα στην επιθυμία σου να σωθείς με οποιοδήποτε κόστος και στον αυτοσεβασμό σου και τον σεβασμό για τον σκοπό σου. Κι αναρωτιέσαι ποιο από αυτά τα δύο αντιμαχόμενα θηρία θα αποφασίσεις να ταΐσεις;

ΣΑΜΠΑΝΕ: Είναι μέθοδος βασανιστηρίων.

ΣΟΥΧΕ ΪΛ: Κατά τη διάρκεια της ανάκρισης με υπέβαλαν σε πολύ βαριά ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια. Με ρωτούσαν:

«Ποιος έγραψε τα τραγούδια;

Ποιος τα μελοποίησε;

Ποιος τα διανέμει;

Και ποιος κάνει την παραγωγή;»

Χρησιμοποίησαν μια τεχνική που ονομάζεται «Ο αναδευτήρας». Ο ανακριτής, ένας μεγαλόσωμος δυνατός άντρας, με κρατούσε γερά από τους ώμους και με ταρακουνούσε με δύναμη για πολλή ώρα. Ένωθα να δονούνται και να ανακατεύονται όλα τα όργανα μέσα στο σώμα μου, σαν να πέθαινα.

ΛΟΑΪ: Προσπαθούν να μας κάνουν να μην μπορούμε να λειτουργήσουμε, να μην μπορούμε να έχουμε φυσιολογική συμπεριφορά.

ΣΟΥΧΕ ΪΛ: Χρησιμοποίησαν μια μέθοδο γνωστή ως «Το τέντωμα». Μ' έβαλαν σε μια καρέκλα χωρίς πλάτη, τα πόδια μου τεντωμένα. Ένας ανακριτής είχε το πόδι του στα γεννητικά μου όργανα κι ένας άλλος με πίεζε με το πόδι στο στήθος. Πονούσα αφόρητα.

ΛΟΑΪ: Ο σκοπός αγιάζει τα μέσα, κι έτσι δεν διστάζουν να πουν ψέματα και να βγάλουν απ' το μυαλό τους οποιαδήποτε ιστορία. Μου είπαν ότι το σπίτι μου το είχαν κατεδαφίσει, με την οικογένειά μου μέσα. Μου είπαν ότι η μητέρα μου είχε σκοτωθεί. Μου έδειξαν πειραγμένες φωτογραφίες του σπιτιού μας και αιμόφυρτα κορμιά και μου είπαν: «Δεν έχεις τίποτα άλλο να χάσεις. Γιατί δεν ομολογείς».

ΣΑΜΠΑΝΕ: Αποφάσισα ότι δεν είμαι κρατούμενος. Είπα στον εαυτό μου: Είμαι δημοσιογράφος που έχω έρθει εδώ για να κάνω ένα έργο τέχνης για τους Παλαιστίνιους κρατούμενους, να μάθω για την εμπειρία τους. Πήρα στυλό, μολύβια και χαρτί κι άρχισα να φτιάχνω έργα τέχνης. Έχω γρήγορο χέρι, σαν της μαϊμούς: έτσι ζωγράφιζα στη φυλακή.

ΣΟΥΧΕ ΪΛ: Την ώρα που με βασάνιζαν, μου έρχονταν διάφορες μελωδίες και τις κατέγραφα στο μυαλό μου.

Μέχρι τη δωδέκατη μέρα τα βασανιστήρια είχαν γίνει τόσο άγρια, που παρέλυσα. Δεν είχε νόημα να συνεχίσουν να με ανακρίνουν, κι έτσι σταμάτησαν.

Εκείνη τη στιγμή ένιωσα δύο αντιφατικά συναισθήματα. Πρώτον ήμουν στο χείλος του θανάτου εξαιτίας της τόσης βιαιότητας.

Δεύτερον, το αντίθετο, γιατί κατάλαβα ότι τελικά είχα θριαμβεύσει απέναντι στους ανακριτές μου.

Έτσι λοιπόν η μελωδία που έγραψα ήταν ένα νικητήριο κομμάτι με μία αντίφαση.

ΣΑΜΠΑΝΕ: Δεν ζωγράφιζα μόνο φυλακισμένους, αλλά και τις οικογένειές τους, που ζουν έξω, στη μεγάλη φυλακή της Παλαιστίνης.

ΛΟΑΪ: Είχαμε μια βιβλιοθήκη, και διάβαζα ιστορία, πολιτική, φιλοσοφία και λογοτεχνία. Προσπάθησα να μετατρέψω την εμπειρία της φυλακής από μέθοδο καταπίεσης σε ευκαιρία να σπλιστώ με γνώση.

ΣΑΜΠΑΝΕ: Αποφάσισα ότι θα έκανα έκθεση με τα έργα μου. Σχεδίαζα ποιους ακριβώς θα καλούσα, πού θα την έκανα και ποιες θα ήταν οι θεματικές της.

Έβγαλα λαθραία όλα τα έργα τέχνης μου μέσω ενός κρατουμένου που τον άφησαν ελεύθερο. Κι όταν βγήκα από τη φυλακή έκανα την έκθεσή μου.

ΝΤΑΡΙΝ: Ύστερα από πέντε μήνες στη φυλακή με έθεσαν σε κατ' οίκον περιορισμό. Προσέξετε την αντίφαση: ισχυρίστηκαν ότι σκόπευα να σκοτώσω Ισραηλινούς και να κάνω τρομοκρατικές επιχειρήσεις και ταυτόχρονα με έβαλαν σ' ένα σπίτι μέσα σε ισραηλινό εποικισμό.

Το μόνο που ήθελαν από την αρχή ήταν να σπάσω και να ομολογήσω, και δεν το έκανα. Να ομολογήσω τι;

ΣΑΜΠΑΝΕ: Έμεινα μέσα πέντε μήνες και κάτι παραπάνω. Ισχυρίστηκαν ότι είχα διασυνδέσεις μ' έναν εχθρό του Ισραήλ. Όλο το πράγμα είναι ανόητο, παράλογο.

ΣΟΥΧΕΪΛ: Δεν βρήκαν κάποιο νόμο με βάση τον οποίο να με καταδικάσουν, γι' αυτό αξιοποίησαν έναν νόμο από τον καιρό της Βρετανικής Εντολής. Εξέδωσαν ετυμηγορία για ποινή 15 μηνών με την κατηγορία της προτροπής σε βία και επανάσταση.

ΛΟΑΪ: Βγήκα ύστερα από έναν χρόνο, αλλά η φυλακή έμεινε μέσα μου. Με τραυμάτισε ψυχολογικά με πολλούς τρόπους.

ΣΟΥΧΕ ΪΛ: Πέρασαν δέκα χρόνια μέχρι να καταφέρω να γράψω τη μουσική που μου είχε έρθει στον νου την ώρα που με βασάνιζαν στη φυλακή.

ΛΟΑΪ: Ο άνθρωπος χρειάζεται πολλή δύναμη για να μπορέσει να συνέλθει.

ΝΤΑΡΙΝ: Η φυλακή εξακολουθεί να υπάρχει μέσα μου και τώρα νιώθω ότι βρίσκομαι σε μεγαλύτερη φυλακή.

ΛΟΑΪ: Έχω ποινή με αναστολή. Αν λοιπόν κάνω κάτι που το θεωρούν μη αποδεκτό, θα με ξανασυλλάβουν. Μου έχουν απαγορεύσει να ταξιδέψω για τρία χρόνια.

ΣΑΜΠΑΝΕ: Αν φοβάσαι μήπως σε συλλάβουν ή οτιδήποτε άλλο μπορεί να σου κάνουν, τότε δεν θα κάνεις τίποτα. Καταφέρνουν να σταματήσουν τη ζωή σου.

ΛΟΑΪ: Μια κοινωνία που χάνει τους τρόπους να θέτει θεμέλια για τη ζωή θα πεθάνει.

ΝΤΑΡΙΝ: Ύστερα από δύο χρόνια, έξι μήνες και δεκαοχτώ ημέρες με άφησαν ελεύθερη από τον κατ' οίκον περιορισμό.

Οι έποικοι προσπάθησαν να με σκοτώσουν τρεις φορές. Έλαβα πολλά απειλητικά και ρατσιστικά μηνύματα. Ένωθα ότι βρίσκομαι διαρκώς σε κίνδυνο. Δεν μπορούσα να εργαστώ, να σπουδάσω ή να δημοσιεύσω τα βιβλία μου. Αν δημοσίευα ή απάγγελλα το ποίημά μου, θα με ξανάβαζαν φυλακή. Προσπάθησα να ανοίξω νέες πόρτες, αλλά δεν μπόρεσα.

Τελικά έφυγα για τη Σουηδία, χάρη σε μια υποτροφία για καλλιτέχνες υπό απειλή. Εδώ συνεχίζω τον αγώνα μου.

Οι Σουχέιλ, Νταρίν, ΛοαΪ και Σαμπάνε αποχωρούν από τη σκηνή...

ΜΙΑ ΣΤΙΓΜΗ & ENNEA ΠΥΡΑΥΛΟΙ

ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΑΛ-ΜΙΣΑΛ

ΓΑΖΑ

Ο Άλι μπαίνει στη σκηνή...

ΑΛΙ ΑΜΠΟΥ ΓΙΑΣΙΝ

ΗΘΟΠΙΟΣ, ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ & ΣΚΗΝΟΘΕΤΗΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΠΟΛΙΤΙΣΤΙΚΟΥ ΚΕΝΤΡΟΥ ΑΛ ΜΙΣΑΛ

ΑΛΙ: Εκείνη την ημέρα είχαμε παράσταση στο Πολιτιστικό Κέντρο Αλ Μισάλ στη Γάζα.

Στο έργο έπαιζαν και 14 κορίτσια: το θέμα του ήταν τα δικαιώματά τους.

Ξαφνικά μας τηλεφώνησαν από το Αναπτυξιακό Πρόγραμμα των Ηνωμένων Εθνών και μας έδωσαν εντολή να ακυρώσουμε την παράσταση, χωρίς να μας πουν τον λόγο.

Σταματήσαμε την πρόβα και στείλαμε τους πάντες στα σπίτια τους. Πρώτη φορά στη ζωή μου ανέβαλα παράσταση.

Πήγα σπίτι. Οι Ισραηλινοί άρχισαν να βομβαρδίζουν τη Γάζα. Η πόλη σειόταν από τους πυραύλους.

Οι βόμβες έπεφταν κοντά στο θέατρο. Φοβόμουν ότι θα πάθαινε ζημιές το πολιτιστικό κέντρο, ότι θα έσπαγαν τα τζάμια, ότι θα έπεφτε το σκηνικό του έργου.

Ντύθηκα και βγήκα έξω.

Περπάτησα μια απόσταση 200 μέτρων· μαυρίλα παντού απ' τον καπνό και τη σκόνη, σαν να ήταν νύχτα, δεν έβλεπες το δάχτυλό σου.

Όσο πλησίαζα, άρχισα να βλέπω πιο καθαρά.

Το θέατρο είχε καταστραφεί... ολοκληρωτική καταστροφή. Τίποτα. Το σχήμα του κτιρίου είχε εξαφανιστεί... το πολιτιστικό κέντρο δεν υπήρχε πλέον, είχε γίνει μια τρύπα... ένα εξαώροφο κτίριο είχε μετατραπεί σε έναν διώροφο υπόγειο κρατήρα.

Πώς έγινε αυτό;

Τα σκηνικά των έργων, τα κοστούμια που είχα σχεδιάσει, οι ελπίδες μου, τα όνειρά μου και η εξαντλητική προσπάθεια να καταρρέουν μέσα σε ένα δευτερόλεπτο.

Στέκομαι εκεί, και οι σκέψεις σκάνε στο κεφάλι μου σαν κύματα, η λύπη μου τρώει την καρδιά, σαν να εξαφανίστηκε όλη η χαρά μαζί με τα εξαφανισμένα σκηνικά.

Πέρασαν από μπροστά μου τα πρόσωπα των νέων που έκανα μαζί τους θέατρο, το γέλιο των παιδιών που είχε τώρα πια αφανιστεί.

Μέχρι κι αυτή τη στιγμή δεν μπορώ ακόμα να πιστέψω ότι το θέατρο εξαφανίστηκε μαζί με τα δεκατέσσερα χρόνια της δουλειάς μας, μέσα σε μια στιγμή και εννέα πυραύλους.

Το θέατρό μας είχε γίνει θεατρική φλόγα, οπότε το έκλεισαν.

Μετά τον βομβαρδισμό κάνουμε αρκετές παραστάσεις στα ερείπια.

Το θέατρο είναι κομμάτι μας κι εμείς ως καλλιτέχνες συνεχίζουμε είτε μέσα σε κτίριο... είτε όχι... Θα κάνουμε θέατρο πάνω στα δέντρα, στη θάλασσα, κάτω απ' το νερό...

Έχουμε δημιουργήσει καλλιτέχνες και θα παραμείνουμε καλλιτέχνες.

Ο Άλι φεύγει από τη σκηνή...

ΠΟΙΚΙΛΕΣ ΤΑΚΤΙΚΕΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΥ ΜΠΟΪΚΟΤΑΖ, ΑΠΟΣΥΡΣΗΣ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ,

ΚΥΡΩΣΕΩΝ

Ο Όμαρ μπαίνει στη σκηνή...

ΟΜΑΡ ΜΠΑΡΓΟΥΤΙ, ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΣ

ΜΠΟΪΚΟΤΑΖ, ΑΠΟΣΥΡΣΗ ΕΠΕΝΔΥΣΕΩΝ, ΚΥΡΩΣΕΙΣ (B.D.S.)

ΟΜΑΡ: Είμαι μηχανικός στο επάγγελμα, καλλιτέχνης από πάθος και φοιτητής Φιλοσοφίας.

Γεννήθηκα στην εξορία, γιος προσφύγων. Επέστρεψα στην Παλαιστίνη το 1993 με τη σύντροφό μου, που είναι Παλαιστίνια πολίτης του κράτους του Ισραήλ.

Νομίζω ότι όλες οι εμπειρίες μου με βοηθούν στο έργο μου ως υπέρμαχου των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Συμμετείχα στο κίνημα κατά του apartheid στη Νότια Αφρική. Αυτή ήταν η πρώτη εμπειρία που με διαμόρφωσε σ' αυτού του είδους τον παγκόσμιο αγώνα και έμαθα πολλά.

Το κίνημα *Μποϊκοτάζ, Απόσυρση Επενδύσεων, Κυρώσεις στο Ισραήλ* (B.D.S.) ξεκίνησε από τον μεγαλύτερο συνασπισμό της παλαιστινιακής κοινωνίας, τόσο μέσα στην Παλαιστίνη όσο και στην εξορία. Νιώσαμε ότι το διεθνές δίκαιο είχε σταματήσει μπροστά στην πόρτα της Παλαιστίνης, οπότε πήραμε την κατάσταση στα χέρια μας και ακολουθήσαμε τον δρόμο της Νότιας Αφρικής, κατά κάποιο τρόπο. Εμπνευστήκαμε από το κίνημά τους κατά του apartheid, από το αντιαποικιακό κίνημα στην Ινδία, από το κίνημα των Πολιτικών Δικαιωμάτων στις ΗΠΑ και φυσικά από τον δικό μας αγώνα. Αλλά η βασική μας έμπνευση

προέρχεται από την δεκαετιών πλούσια παλαιστινιακή κληρονομιά της λαϊκής μη βίαιης αντίστασης στην αποικιοκρατία των εποικισμών.

Το B.D.S. είναι μια συλλογική παλαιστινιακή φωνή, μια απόλυτη πλειοψηφία, που ζητά από τους δημοκρατικούς πολίτες όλου του κόσμου να ενωθούν μαζί μας, ασκώντας πίεση σε δημοτικά συμβούλια, εκκλησίες, συνδικάτα, εταιρείες και εντέλει στις κυβερνήσεις των κρατών τους να διακόψουν τους δεσμούς συνενοχής τους με το Ισραήλ.

Το πολιτιστικόμποϊκοτάζ αποτελεί πολύ σημαντικό μέρος του κινήματος, διότι οι πολιτιστικοί θεσμοί διαδραματίζουν βασικό ρόλο στο «ξέπλυμα» ή σε αυτό που λέμε «καλλιτεχνικό ξέπλυμα» του ισραηλινού apartheid και της κατοχής.

Απαιτεί κάτι πολύ πιο βαθύ από το να βοηθάς, απαιτεί να *Μην Κάνεις Κακό (Do not Harm)*. Αν ένας διεθνούς φήμης καλλιτέχνης εμφανιστεί στο Τελ Αβίβ, προσφέρει το όνομά του σε ένα σύστημα apartheid και καταπίεσης. Αυτό δεν είναι τέχνη για την τέχνη, μουσική για τη μουσική, αυτό είναι συνενοχή.

Το πολιτιστικόμποϊκοτάζ στοχοποιεί τη *συνενοχή* και όχι την ταυτότητα. Προτρέπει σε ακύρωση εκδηλώσεων, δραστηριοτήτων, συμφωνιών ή προγραμμάτων στα οποία εμπλέκεται το ισραηλινό κράτος, οι ομάδες λόμπι του και οι πολιτιστικοί φορείς του. Ζητά να απορρίπτονται οι καλλιτέχνες και οι πολιτιστικοί φορείς χρηματοδοτήσεις και χορηγίες από την ισραηλινή κυβέρνηση.

Κανείς δεν ζητά να κατασταλούν τα δικαιώματα των Ισραηλινών καλλιτεχνών. Εάν το Ηνωμένο Βασίλειο προσκαλέσει μια Ισραηλινή κινηματογραφίστρια να δείξει την ταινία της, χωρίς θεσμική σχέση με το κράτος του Ισραήλ, με την ισραηλινή πρεσβεία ή με τις ομάδες λόμπι, αυτό σε καμία περίπτωση δενμποϊκοτάρεται.

Στην πραγματικότητα, η BDS καλεί ρητά τους Ισραηλινούς να ενωθούν μαζί μας. Τους Ισραηλινούς που δεν συμμερίζονται την αποικιακή ιδεολογία, τις πολιτικές της και την απανθρωποποίηση, που αναγνωρίζουν τα τρία στοιχειώδη, με βάση το διεθνές δίκαιο, δικαιώματά μας: τον τερματισμό της κατοχής, τον τερματισμό του apartheid και το δικαίωμα επιστροφής των προσφύγων.

Εφόσον δεν υπάρχει τίποτα εβραϊκό στην κατοχή, στο apartheid, στην εθνοκάθαρση, στην πολιορκία της Γάζας και σε όλα τα εγκλήματα που διαπράττονται, τότε δεν υπάρχει τίποτα εγγενώς αντιεβραϊκό, όταν λέμε ότι όλα αυτά είναι πράξεις κατά της ανθρωπότητας και κάνουμε εκστρατεία για να σταματήσουν.

Φυσικά υπάρχει αντισημιτισμός, που αυξάνεται καθημερινά στη Δύση, πράγμα που πραγματικά μας ενοχλεί. Το B.D.S. ήταν πολύ ξεκάθαρο από την αρχή ότι είμαστε αντίθετοι σε κάθε μορφή ρατσισμού, συμπεριλαμβανομένου του αντισημιτισμού.

Η αλήθεια είναι πως δεν θεωρούμε ότι θα απελευθερωθεί ποτέ η Παλαιστίνη, χωρίς ένα διεθνές κίνημα δικαιοσύνης και ισότητας, το οποίο θα νικήσει στον πόλεμο για φυλετική δικαιοσύνη, δικαιοσύνη για τους αυτόχθονες, δικαιοσύνη ως προς τα φύλα, οικονομική και περιβαλλοντική δικαιοσύνη και θα κάνει αυτό τον κόσμο καλύτερο για όλους. Στο Φέργκιουσον των ΗΠΑ, μετά την πρώτη εξέγερση, όταν σκοτώθηκε ο Μάικλ Μπράουν, οι

Παλαιστίνιοι ήταν από τους πρώτους που στάθηκαν αλληλέγγυοι, γιατί ξέρουμε τι σημαίνει καταπίεση.

Από το 2014 το Ισραήλ άρχισε να βλέπει το B.D.S. ως στρατηγική απειλή. Είναι γεγονός ότι έχουν επενδύσει εκατοντάδες εκατομμύρια δολάρια για να το καταπολεμήσουν. Άρα βλέπουν ξεκάθαρα τον αντίκτυπο που έχει. Είναι εξαιρετικά εντυπωσιακό το πόσο έχει αυξηθεί αριθμητικά το κίνημα.

Έχουν αρχίσει να με στοχοποιούν προσωπικά. Κάνουν προσπάθειες να ανακληθεί η άδεια παραμονής μου, μου επιβάλλουν ταξιδιωτικές απαγορεύσεις. Το χειρότερο ήταν που όταν η αείμνηστη μητέρα μου υποβαλλόταν σε εγχείρηση για καρκίνο στην Ιορδανία, δεν μου επέτρεψαν να πάω για να είμαι μαζί της.

Ναι, ανησυχώ για τη ζωή μου. Χρησιμοποιούν εργαλεία που δεν δείχνουν ποιος ακριβώς είναι ο ένοχος. Σε μια δημόσια σύσκεψη, μπροστά σε 200 άτομα και κάμερες απ' όλο τον κόσμο, ο Ισραηλινός υπουργός Πληροφοριών με απείλησε με «πολιτική δολοφονία». Δεν τον είχα ξανακούσει ποτέ αυτό τον όρο. Πιθανόν να σημαίνει δολοφονία στα χέρια πολιτών.

Οπότε πονάει τρομερά σε προσωπικό επίπεδο, αλλά αυτό είναι μέρος του τιμήματος που πληρώνουμε όλοι οι Παλαιστίνιοι, είναι μέρος της αντίστασής μας.

Μας λένε «Μην μποϊκοτάρετε το Ισραήλ». Τι θέλετε να κάνουμε λοιπόν;

Δεν θέλετε να κάνουμε ένοπλη αντίσταση και η μη βίαιη αντίστασή μας δεν σας αρέσει.

...Τι θέλετε να κάνουμε; Δεν θα τα παρατήσουμε ποτέ.

Ο Όμαρ φεύγει από τη σκηνή...

**Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΟΥ FREEDOM THEATRE
ΠΡΟΣΦΥΓΙΚΟΣ ΚΑΤΑΥΛΙΣΜΟΣ ΤΖΕΝΙΝ**

2011

Ο Τζουλιάνο και ο Τομπάσι μπαίνουν στη σκηνή...

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ ΜΕΡ ΧΑΜΙΣ

ΣΥΝΙΔΡΥΤΗΣ ΚΑΙ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΖΟΥΛΙΑΝΟ: Κυρίες και κύριοι, καλώς ήρθατε στην παράστασή μας *Η Αλίκη στη Χώρα των Θαυμάτων*.

Ονειρεύομαι να γίνει το Freedom Theatre μείζων δύναμη πολιτιστικής αντίστασης, να δημιουργήσει ένα πολιτικό και καλλιτεχνικό κίνημα που υψώνει τη φωνή του ενάντια στις διακρίσεις.

Υποστηρίξτε τα παλαιστινιακά πολιτιστικά κέντρα και τους καλλιτέχνες. Υποστηρίξτε τα ενεργά. Αφήστε τα διλήμματα, τον φόβο, τη στασιμότητα... Τώρα ζούμε γονατιστοί, πρέπει να σηκωθούμε όρθιοι ξανά στα πόδια μας.

Η ελπίδα ζει στην Τζενίν. Ίσως να ήταν ο θάνατος της μητέρας μου, της Άρνα, που την γέννησε. Καμιά φορά οι νεκροί έχουν μεγαλύτερη δύναμη από τους ζωντανούς. Νιώθουμε ότι το πνεύμα (της ελπίδας) έχει φυτευτεί, κι ότι από δω και πέρα θα αναπτύσσεται, και δεν πιστεύω ότι μπορεί κανείς να το σταματήσει αυτό.

Η 3η Ιντιφάντα πρέπει να είναι πολιτιστική.

ΑΧΜΕΝΤ ΤΟΜΠΑΣΙ

ΝΥΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΤΟΥ FREEDOM THEATRE

ΤΟΜΠΑΣΙ: Στις 4 Απριλίου 2011 ο Τζουλιάνο Μερ Χαμής δολοφονήθηκε. Τον πυροβόλησε πέντε φορές ένας άγνωστος μασκοφόρος, κοντά στο Freedom Theatre.

Άφησε πίσω του τον γιο του, νήπιο, δύο κόρες και τη γυναίκα του έγκυο σε δίδυμα.

Ο Τζουλιάνο είχε σκηνοθετήσει πρόσφατα μια παράσταση της *Αλίκης στη Χώρα των Θαυμάτων* με τους σπουδαστές του.

Ο Τζουλιάνο φεύγει από τη σκηνή...

Δεν είχα συνειδητοποιήσει ότι οι ζωές μας εξακολουθούσαν να βρίσκονται σε κίνδυνο, παρόλο που ήμασταν καλλιτέχνες.

Το ανοιχτό μυαλό είναι επικίνδυνο μυαλό, και η ενασχόληση με τον πολιτισμό μάς έχει κάνει επικίνδυνους.

Ο Τζουλιάνο μας δίδαξε πώς να χρησιμοποιούμε την τέχνη για να παλεύουμε για την αλλαγή... Πώς μπορεί η σκηνή να είναι ισχυρή όσο ένα AK 47... Πώς ο πολιτισμός είναι μορφή αντίστασης.

Μάθαμε πώς μπορούμε να θέτουμε ερωτήματα για τον κόσμο μέσω της τέχνης. Πώς μπορούμε να αντιμετωπίζουμε τη ζωή μας, τον εαυτό μας, την κοινότητά μας, να αμφισβητούμε τους καταπιεστές μας και να αντιστεκόμαστε σε όλες τις δυσκολίες της ανθρωπότητας...

Ο Τζουλιάνο πέθανε ενώ μας τα δίδασκε αυτά...

Τώρα έχουμε χρέος να τα μεταφέρουμε στην επόμενη γενιά.

ΤΕΛΟΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΑΠΟ ΤΑ ΑΓΓΛΙΚΑ: Τζένη Καραβίτη και Ιωάννα Λιούτσια
ΔΙΟΡΘΩΣΗ-ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ: Αλέκα Πλακονούρη
Δεκεμβριος2023-Ιανουάριος 2024

ΠΑΝΕΛΛΗΝΙΟ ΔΙΚΤΥΟ ΓΙΑ ΤΟ ΘΕΑΤΡΟ ΣΤΗΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΣΗ
www.theatroedu.gr